BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY L ■ NÚM. 46 | 14 de novembre de 2021 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

Salvats en esperança

En la vida tots tenim esperances. Sense elles no podríem viure perquè ens orienten cap al futur. El desig que s'acompleixin ens motiva i quan les veiem realitzades el nostre cor s'ompli d'alegria. Una autèntica esperança mai és una actitud passiva: va acompanyada del desig que es realitze el que esperem i del compromís per aconseguir-ho. Quan els objectius de la humanitat són nobles i justos el desig de veure'ls realitzats pot canviar el món i sembrar vida nova: quan dues persones tenen en comú una esperança, ja estem en el primer pas per a la seua realització.

No obstant això, tots tenim l'experiència que algunes no s'han complit; que alguna persona ens ha decebut; que algun desig complit no ens omple com havíem imaginat; que alguna esperança realitzada s'ha esvaït prompte; o que en un moment de plenitud de sobte s'han presentat circumstàncies inesperades que han aombrat l'alegria. Les esperances ens donen il·lusió i força per a viure, però són incertes, sovint efímeres, i mai ens satisfan plenament. I quan aconseguim alguna cosa que ens ompli, vivim amb el temor de perdre-la, ja que la mort se'ns presenta com l'horitzó últim de l'existència terrena. La gran pregunta que esclareix el sentit de la vida humana és aquesta: podem esperar una plenitud en la qual no tinguem cap temor i una vida que siga simplement «vida»?

Durant els primers dies del mes de novembre hem recordat d'una manera especial als nostres germans difunts, i les lectures d'aquests darrers diumenges de l'any litúrgic ens orienten també cap al futur de Déu. Perquè aquest record siga autènticament cristià ha d'estar impregnat d'esperança. En el Credo, la virtut de l'esperança s'esmenta en l'últim article: «espero la resurrecció de la carn i la vida eterna. Amén». Aquesta afirmació indica la meta de tota l'obra creadora de Déu; de l'acció salvadora de Crist realitzada en la seua Encarnació, Mort i Resurrecció, i que culminarà en la seua segona vinguda; i de l'actuació invisible de l'Esperit Sant en l'Església i en els sagraments en el moment present. Si ens preguntem per què s'ha compromès tant Déu amb la humanitat, només trobem una resposta: perquè vol conduir-nos a Ell, perquè vol donar-nos l'autèntica vida. La vida eterna és la meta de l'Esperança cristiana. En ella es realitzarà el món nou que tots desitgem i tot el que anhelem.

Els cristians no volem viure això com si es tractés d'una escapatòria o un consol davant les dificultats. Esperem perquè en Crist, l'amic dels pobres i dels petits, que ha compartit els nostres dolors i sofriments i ens ha obert les portes del Regne, hem conegut l'amor de Déu i hem cregut en Ell. Tenim la certesa que estem salvats en esperança.

Si aquesta és la meta que Déu vol per a nosaltres i a la que ens encaminem, ha de ser també l'objecte dels nostres desitjos més profunds: allò que de veritat volem per als germans difunts. És la raó per la qual preguem per ells. I també el que anhelem per a nosaltres, per això intentem agradar a Déu en tot moment, per a presentar-nos un dia davant Ell.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Has de voler-hi anar

Una de les metàfores més comunes per descriure la vida és un camí. El camí de la vida com a itinerari, i encara més bíblicament, com a pelegrinatge. Ja el poble d'Israel va viure el seu Èxode i la seva travessa d'Israel fins arribar a la Terra Promesa.

Però convé concretar des del primer moment que en aquest camí hi ha un destí molt clar i que determina el final i condiciona cada passa que donem. Per a un cristià, la fita de la vida és el Cel. Encara que sigui una expressió inconcreta i molt poc teològica: volem anar al Cel. I els catalans així li demanem a la Moreneta: «guieu-nos cap el Cel».

Per això faig notar que al Cel, se n'hi ha de voler anar. El primer pas de l'itinerari neix d'aquest desig de posar-nos en marxa per respondre a la invitació que Déu ens fa de poder assolir la Glòria del Cel. I és per això que ha vingut Jesús: «vull que estiguin amb mi, allà on jo visc».

Quan ens hem cregut això responem personalment a la crida i ens configurem al Crist per poder assolir el regal que ens fa quan ens permet compartir la seva Resurrecció. No som nosaltres que ressuscitem, és Ell que ressuscita amb nosaltres units a Ell.

La nostra única acció per ressuscitar és desitjar anar al Cel acompanyats de Jesucrist. No hi valen mitges intencions: voler-hi anar sols; no saber on van els difunts; no creure en la resurrecció, la de Jesús i la que Jesús ens aconsegueix; barrejar la reencarnació tot adaptant-la per esmenar qüestions de la vida passada, etc. Tot això són entrebancs a l'acte de fe. Crec en la Vida Eterna, en el Cel.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRAS DE VIDA

Salvados en esperanza

En la vida todos tenemos esperanzas. Sin ellas no podríamos vivir porque nos orientan hacia el futuro. El deseo de que se cumplan nos motiva y cuando las vemos realizadas nuestro corazón se llena de alegría. Una auténtica esperanza nunca es una actitud pasiva: va acompañada del deseo de que se realice lo que esperamos y del compromiso para conseguirlo. Cuando los objetivos de la humanidad son nobles y justos el deseo de verlos realizados puede cambiar el mundo y sembrar vida nueva: cuando dos personas tienen en común una esperanza, ya estamos en el primer paso para su realización.

Sin embargo, todos tenemos la experiencia de que algunas no se han cumplido; que alguna persona nos ha decepcionado; que algún deseo cumplido no nos llena como habíamos imaginado; que alguna esperanza realizada se ha desvanecido pronto; o que en un momento de plenitud de repente se han presentado circunstancias inesperadas que han ensombrecido la alegría. Las esperanzas nos dan ilusión y fuerza para vivir, pero son inciertas, a menudo efímeras, y nunca nos satisfacen plenamente. Y cuando conseguimos algo que nos llena, vivimos con el temor de perderlo, ya que la muerte se nos presenta como el horizonte último de la existencia terrena. La gran pregunta que esclarece el sentido de la vida humana es esta: ¿Podemos esperar una plenitud en la que no tengamos ningún temor y una vida que sea simplemente «vida»?

Durante los primeros días del mes de noviembre hemos recordado de una manera especial a nuestros hermanos difuntos, y las lecturas de estos últimos domingos del año litúrgico nos orientan también hacia el futuro de Dios. Para que este recuerdo sea auténticamente cristiano debe estar impregnado de esperanza. En el Credo, la virtud de la esperanza se menciona en el último artículo: «espero la resurrección de la carne y la vida eterna. Amén». Esta afirmación indica la meta de toda la obra creadora de Dios; de la acción salvadora de Cristo realizada en su Encarnación, Muerte y Resurrección, y que culminará en su segunda venida; y de la actuación invisible del Espíritu Santo en la Iglesia y en los sacramentos en el momento presente. Si nos preguntamos por qué se ha comprometido tanto Dios con la humanidad, sólo encontramos una respuesta: porque quiere conducirnos a Él, porque quiere darnos la auténtica vida. La vida eterna es la meta de la Esperanza cristiana. En ella se realizará el mundo nuevo que todos deseamos y todo lo que anhelamos.

Los cristianos no queremos vivir esto como si se tratara de una escapatoria o un consuelo ante las dificultades. Esperamos porque en Cristo, el amigo de los pobres y los pequeños, que ha compartido nuestros dolores y sufrimientos y nos ha abierto las puertas del Reino, hemos conocido el amor de Dios y hemos creído en Él. Tenemos la certeza de que estamos salvados en esperanza.

Si esta es la meta que Dios quiere para nosotros y a la que nos encaminamos, ha de ser también el objeto de nuestros deseos más profundos: aquello que de verdad queremos para los hermanos difuntos. Es la razón por la que oramos por ellos. Y también lo que anhelamos para nosotros, por ello intentamos agradar a Dios en todo momento, para presentarnos un día ante Él.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Confirmacions a Santa Maria del Mar de Benicarló

El diumenge 19 de setembre, el Sr. Bisbe administrà el sagrament de la Confirmació a 31 joves a la Parròquia de Santa Maria del Mar de Benicarló.

Festa esplèndida en la que tots hem pregat per a què, en paraules del Sr. Bisbe, «el sagrament influeixi en les seues vides i, des de la seua edat, sapiguen dirigir la vida cristianament».

Ser cristià no ha estat mai fàcil. El món d'avui potser ens presenta més dificultats. Donar testimoni de Crist suposa molta valentia i perseverança.

Jesús promet als seus que rebran l'Esperit i els ajudarà a ser testimonis en el món d'avui.

Esperem que la Confirmació ajudi als nois i noies a viure la seua vida amb una perspectiva cristiana.

Catequistes de Santa Maria del Mar (Benicarló)

Confirmaciones en la Parroquia del Santo Cristo de la Catedral

El lunes 20 de septiembre, los hermanos Jesús y Ema, y la joven Lorena, recibieron el sacramento de la Confirmación. Concelebró con el Sr. Obispo, Mn. Pascual Centelles.

Durante la liturgia de la Palabra participó Mn. José M.ª Membrado, rector de la Parroquia del Santo Cristo de la Catedral, aunque no pudo asistir hasta el final.

El Sr. Obispo, en la homilía, invitó a los jóvenes a pensar en lo que el Señor les ha regalado en esta vida: «Los cristianos cuando terminamos el día, tenemos que pensar en las cosas buenas que el Señor nos ha regalado, y la última palabra que le debéis decir es: ¡gracias! […] Recibiréis el Espíritu Santo […], pedidle que os dé fortaleza y que el Señor que os ha bendecido hasta ahora, os siga bendiciendo a lo largo de vuestra vida. Que así sea.»

Fue una celebración entrañable, tanto por parte de los que se confirmaron, como de sus familias y acompañantes. Que el Señor ayude a estos tres jóvenes a vivir como buenos cristianos a partir de los dones del Espíritu Santo que hoy han recibido.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Resem per tots els malalts perquè no es deixi a ningú sol, que tots rebin la unció de l'escolta, de la proximitat i de la cura. Tots podem donar-la amb una visita, una trucada telefònica, una mà estesa» (11 de juliol).

@Pontifex: «Aprenguem a detenir-nos, a apagar el telèfon mòbil per a mirar als ulls a les persones, a conrear el silenci, a contemplar la naturalesa, a regenerarnos en el diàleg amb Déu» (18 de juliol).

@Pontifex: «El Senyor està sempre prop de nosaltres amb noves invitacions, amb noves paraules, amb el seu consol. El Senyor és etern i no es jubila mai» (24 de juliol).

@Pontifex: «Seria bo preguntar-nos tots els dies: "Què li porto avui a Jesús?". Ell pot fer molt amb una oració nostra, amb un gest nostre de caritat cap als altres. A Déu li encanta actuar així: fa grans coses a partir de les petites i gratuïtes» (25 de juliol).

Celebració del Dia Mundial de l'Alzheimer a la Parròquia Mare de Déu dels Dolors

El dimarts 21 de setembre se celebrà, com tots els anys, una Missa a la parròquia Mare de Déu dels Dolors amb motiu de la Jornada Mundial de l'Alzheimer. Presidida pel Sr. Bisbe, fou concelebrada pel rector de la parròquia i pel rector emèrit.

Van assistir la presidenta de l'Associació de Familiars d'Alzheimer de les Terres de l'Ebre (AFATE) i dues regidores de l'Ajuntament de Tortosa. Missa en record de tots els malalts d'Alzheimer que durant aquest temps han estat cridats a la Casa del Pare. L'Eucaristia és acció de gràcies i pregàrem pels malalts i per tots els qui els envolten: famílies, cuidadors, voluntaris i professionals.

El Sr. Bisbe, en l'homilia, va tenir presents també els qui sofreixen la malaltia i els qui els acompanyen: «Avui recordem els malalts de l'Alzheimer. El misteri del dolor es fa present en la vida de tots i concretament aquesta malaltia és especialment dolorosa i les persones que estimen el malalt pateixen un doble sofriment. [...] Podem posar amb la nostra actitud signes d'esperança en el cor de les persones que pateixen, comprenent i sentint el que estan vivint.»

La presidenta d'AFATE adreçà unes paraules de record per les persones que ja no ens acompanyen des de fa dos anys, ja que l'any passat no vam poder fer aquesta celebració a causa de la pandèmia, i d'agraïment als celebrants i als assistents.

Que el Senyor done la fortalesa que necessiten els malalts, familiars i cuidadors, i que la Mare de Déu dels Dolors els ajude a trobar la pau, el consol i l'alegria als qui més ho necessiten.

Maria Joana Querol Beltrán

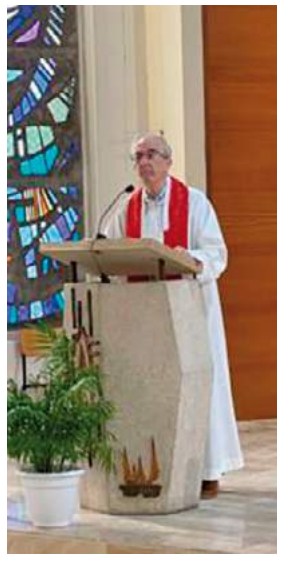

Inici de curs dels Equips de la Mare de Déu

El passat diumenge 26 de setembre va tenir lloc la trobada d'inici de curs dels Equips de la Mare de Déu del nostre Bisbat.

Actualment n'hi ha 15 en funcionament i un en pilotatge. Aquesta trobada es va realitzar de manera online, però això va permetre tenir uns ponents de renom. Després de la salutació i la pregària inicial, ens van impartir una xerrada molt entenedora sobre l'encíclica *Laudato Si'* i el paper de la família en la cura de la casa comuna, en consonància amb el tema d'estudi que els Equips tindran aquest any.

En la pregària final va emplaçar-se a participar en la Jornada Diocesana del mes d'octubre i al recés d'Advent dels Equips.

Mn. Jordi Salvadó

AGENDA

- **Dissabte 20,** Sant Carles de la Ràpita, Parròquia la Santíssima Trinitat, a les 18.30 h, confirmacions.
- **Diumenge 21,** Sant Carles de la Ràpita, Parròquia Sant Josep, a les 11 h, confirmacions.

* *Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.*

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [1M 1,10-15.41-43.54-57.62-64 / Sl 118 / Lc 18,35-43]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i dr. de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ **Dimarts** [2M 6,18-31 / Sl 3 / Lc 19,1-10]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta.

17. □ **Dimecres** [2M 7,1.20-31 / Sl 16 / Lc 19,11-28]. Santa Isabel d'Hongria, princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

18. ■ **Dijous** [1M 2,15-29 / Sl 49 / Lc 19,41-44]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ **Divendres** [1M 4,36-37.52-59 / Sl: 1Cr 29 / Lc 19,45-48]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i màrtir; sant Abdies, profeta (s. V aC).

20. ■ **Dissabte** [1M 6,1-13 / Sl 9 / Lc 20,27-40]. *Sant Feliu de Llobregat:* ■ Beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, vgs. i mrs. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ **Diumenge vinent**, Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.) [Dn 7, 13-14 / Sl 92 / Ap 1,5-8 / Jo 18,33b-37]. Presentació de la Benaurada Verge Maria, al temple; sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

Diumenge XXXIII de durant l'any (B)

Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment. Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna. Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meva vida enmig dels morts / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats. Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats.

Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el Fill; només ho sap el Pare.»

Lectura de la profecía de Daniel (Dan 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el gran príncipe que se ocupa de los hijos de tu pueblo; serán tiempos difíciles como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora. Entonces se salvará tu pueblo: todos los que se encuentran inscritos en el libro. Muchos de los que duermen en el polvo de la tierra despertarán: unos para vida eterna, otros para vergüenza e ignominia perpetua. Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, por toda la eternidad.

Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñará el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 10,11-14.18)

Todo sacerdote ejerce su ministerio diariamente ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo, después de haber ofrecido por los pecados un único sacrificio, está sentado para siempre jamás a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies. Con una sola ofrenda ha perfeccionado definitivamente a los que van siendo santificados. Ahora bien, donde hay perdón, no hay ya ofrenda por los pecados.

Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «En aquellos días, después de la gran angustia, el sol se oscurecerá, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán.

Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y gloria; enviará a los ángeles y reunirá a sus elegidos de los cuatro vientos, desde el extremo de la tierra hasta el extremo del cielo. Aprended de esta parábola de la higuera: cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros que esto sucede, sabed que él está cerca, a la puerta. En verdad os digo que no pasará esta generación sin que todo suceda. El cielo y la tierra pasarán, pero mis palabras no pasarán. En cuanto al día y la hora, nadie lo conoce, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»

COMENTARI

«Reunirà els seus elegits de tots els quatre vents»

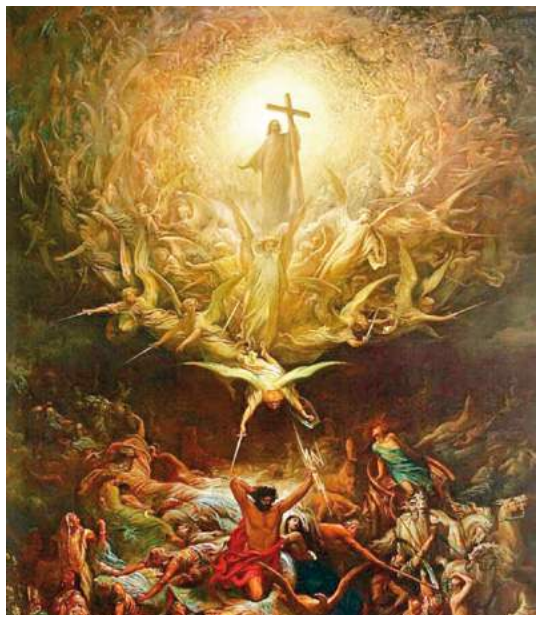

Estem arribant al final de l'any litúrgic i les lectures ens conviden a pensar també en el final de la història, un final que és pintat amb colors foscos: *el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran.* Totes aquestes imatges ens indiquen la gran intervenció de Déu al final dels temps, per a jutjar el món. Acabarà una realitat envellida, un món corromput que serà destruït i en començarà un d'absolutament nou. Per això la gran notícia és aquesta: *Veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Enviarà els seus àngels per reunir els seus elegits que vindran de tots els quatre vents des dels extrems més llunyans de la terra*. Ara és el moment que el Fill de l'home ve a salvar els seus elegits, tots aquells que han romàs fidels en la gran tribulació.

Per això la primer lectura ens diu: *En aquell moment serà salvat el teu poble, els que estaran inscrits en el llibre*: són aquells que han estat fidels al Senyor, que han lluitat contra el mal. *Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més*. La sort final de tots els homes dependrà de la seva actitud, de la seva fidelitat a Déu fins i tot enmig de les persecucions. I aquesta victòria final de Crist és font d'esperança per a tots els creients. En el moment final de la història es veurà la diferència entre el bé i el mal, la justícia i la injustícia.

Aquesta victòria l'anuncia també la segona lectura: *Jesucrist s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus*. Perquè ell *s'ha ofert una sola vegada com a víctima pels pecats... i ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats*, és a dir tots els que han viscut en la fe i en l'amor. Les lectures ens conviden a la fidelitat, a no tenir por en les persecucions, a continuar ferms en el camí del Crist, a mantenir sempre la nostra esperança.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/. Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.